

Arrest

nr. 51 958 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Koshkeldy (Tsjetsjenië, Russische Federatie), waar u met uw echtgenoot R.(...) S.(...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.257.469) en jullie drie kinderen woonde.

In de nacht van 8 op 9 mei 2007 vond er niet ver van jullie huis een beschieting plaats. De dag daarop vielen militairen, vermoedelijk Omon of Kadyrovtsi, jullie huis 's ochtends vroeg binnen. Ze sloegen uw man en namen hem mee. U vernam later dat een neef van uw echtgenoot, S.(...) Z.(...), bij deze beschieting was omgekomen, samen met een kameraad. Beiden waren verzetsstrijders geweest en als gevolg daarvan werden de moeder en broers van S.(...) al langer lastig gevallen door

militairen. S.(...) was een aantal keer bij jullie langs gekomen en u vermoedt dat de militairen daarom jullie huis waren binnen gevallen.

Uw man kwam een week later vrij, nadat uw schoonvader 100.000 roebel had betaald. Toen hij terug thuis was, vertelde hij u dat hij inderdaad was meegenomen vanwege zijn neef S.(...) en dat hij zelf ook beschuldigd was van banden met rebellen. Onder druk van die militairen was uw echtgenoot akkoord gegaan om na zijn vrijlating informatie over rebellen aan hen door te geven. De militairen vertelden hem nog dat er bij de beschieting in de nacht van 8 op 9 mei 2007 ook enkele Kadyrovtsi gestorven waren. Hun familie en collega's dreigden een bloedwraak uit te voeren ten aanzien van uw echtgenoot en zijn familie, vanwege hun band met de rebel S.(...). Tijdens zijn vasthouding werd uw echtgenoot geslagen en met de dood bedreigd.

Na zijn vrijlating dook uw man onder bij familie en kennissen in Tsjetsjenië en Dagestan en kwam nog amper naar huis. U verbleef overdag wel in jullie eigen woning, maar ging telkens met de kinderen bij uw ouders of schoonouders slapen. Uw echtgenoot was bang om opnieuw opgepakt te worden en pas te zullen worden vrijgelaten tegen een nieuwe betaling. Uw schoonouders kregen ook het bezoek van militairen, die hen vroegen waar uw echtgenoot was. Daarom ondernam uw echtgenoot verschillende pogingen om de Russische Federatie illegaal te verlaten en reisde daartoe o.a. naar Wit-Rusland. Omdat dit hem niet lukte, besloten jullie om met het hele gezin via Polen naar Europa te reizen.

Op 17 december 2007 vertrok u met uw gezin uit Gudermes en reisde per trein naar Moskou, waar jullie op 19 december 2007 toe kwamen. Nog diezelfde dag namen jullie van daar de trein naar Brest (Wit-Rusland), waar jullie overstapten op een trein naar Terespol (Polen). Op 20 december 2007 diende u een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Jullie wilden echter niet in Polen blijven en reisden daarom enkele dagen later naar Oostenrijk, waar jullie op 27 december 2007 een asielaanvraag indienden. Omdat Polen verantwoordelijk bleek voor uw asielaanvraag, werd u op 12 maart 2008 met uw gezin naar Polen gerepatrieerd door de Oostenrijkse autoriteiten. Jullie wachtten het resultaat van jullie asielprocedure niet af, maar verlieten Polen opnieuw op 15 mei 2008. Uw echtgenoot had ondertussen ook van zijn familie gehoord dat er sinds jullie vertrek nog een tweetal keer militairen naar hem waren komen vragen bij zijn ouders. Daarnaast zochten mensen van de teip, die uw echtgenoot in Tsjetsjenië vervolgden, hem ook in Polen. Zo werd u aangesproken door twee onbekende mannen die naar uw echtgenoot vroegen. De Tsjetsjeense leiders waarmee jullie in Polen spraken, konden jullie geen hulp bieden. Daarom besloten jullie Polen opnieuw te verlaten en reisden naar België, waar u op 16 mei 2008 een asielaanvraag indiende.

Jullie legden daarbij de volgende documenten voor: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van jullie drie kinderen, het rijbewijs van uw echtgenoot, de Poolse verblijfsvergunningen, medische attesten met betrekking tot u, getuigenissen van Tsjetsjeense leiders in Polen en een artikel over de dood van de neef van uw echtgenoot. Via uw advocaat werden er nog kopies overgemaakt van jullie interne paspoorten, uw medisch boekje, jullie geboorteaktes, uw diploma en schoolattest, jullie werkboekjes en het militair boekje van uw echtgenoot. Jullie originele interne paspoorten lieten jullie achter in Tsjetsjenië, terwijl jullie internationale paspoorten in Polen bleven. Op 25 april 2009 werd jullie zoon D.(...) in België geboren.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van uw echtgenoot R.(...) S.(...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.257.469). Nadat een neef van uw echtgenoot, die strijder was, omkwam bij een schietpartij niet ver van jullie woning, werd uw echtgenoot op 9 mei 2007 van thuis uit meegenomen door militairen. Ze beschuldigden hem van banden met rebellen en zetten hem onder druk om met hen samen te werken. Omdat uw man dit niet van plan was en jullie vreesden dat hij alsnog zou worden opgepakt door militairen, besloten jullie de Russische Federatie te verlaten. Daarnaast vreesden jullie ook de wraak van de familie van de militairen, die bij diezelfde schietpartij om het leven waren gekomen.

U gaf duidelijk aan dat u zelf geen problemen heeft gekend in de Russische Federatie en verklaarde dat u uw land van herkomst heeft verlaten vanwege de problemen van uw echtgenoot (CGVS I dd 01/09/2009 p. 15). U verklaarde zelf nooit gearresteerd of vastgehouden te zijn geweest, en u werd nooit aangeklaagd of veroordeeld (CGVS p. 9, Vragenlijst CGVS p. 2).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen en een

bespreking van de door jullie voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. R. (zie het verhoorverslag van 1 september 2009, meer bepaald p. 15 “Asielrelaas”); zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 946 van 29 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal evenwel genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad volgt verzoeker in zijn zienswijze dat de bewijslast in casu "ongewoon zwaar" is, niet.

Zo verzoeker nog kan gevolgd worden als hij stelt dat hij zijn identiteit en afkomst heeft bewezen evenals de problemen die zijn neef S. Z. heeft gekend, gaat hij evenwel voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de brieven en artikels die verzoeker aanbrengt, geen melding maken van zijn voorgehouden problemen.

Ook toont de loutere verwijzing naar een erkenning van familieleden in Oostenrijk geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Elke aanvraag dient immers in het licht van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 individueel te worden beoordeeld waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat een eventuele erkenning als vluchteling door de Oostenrijkse asiendiensten van familieleden niet kan leiden tot een gelijkaardige beslissing in hoofde van verzoeker.

Wat betreft het artikel dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal heeft neergelegd en dat handelt over twee mujahidden, A. en Z., die de dood vonden in een hinderlaag op 9 mei 2007, stelt de Raad vast dat inderdaad nergens verwezen wordt naar represailles ten overstaan van de families van voornoemden zodat dit geen steun biedt aan verzoekers beweringen als zou hij problemen ondervonden omwille van zijn neef. Bovendien betreft voormeld artikel een slechts fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij door de autoriteiten wordt gevisieerd, terwijl zijn broers en vader blijkbaar geen bijzondere problemen kennen, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De overweging in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging, vermits hij na 17 mei 2007 nog meermaals naar Tsjetsjenië terugkeerde en zelfs contact had met militairen, terwijl hij zich zelf niet aan de belofte hield om als informant op te treden, wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift onbesproken gelaten.

Ook blijkt dat verzoeker pas op 20 december 2007 bescherming aan in Polen omdat "het niet anders kon", maar het verdere verloop van de procedure niet afwachtte; ook na de repatriëring vanuit Oostenrijk naar Polen wachtte hij het antwoord op zijn asielaanvraag niet af maar reisde hij onmiddellijk door naar België. Ook deze handelwijze keert zich tegen de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Ook de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote in de periode na mei 2007 nog een internationaal paspoort ontvingen, keert zich tegen de oprechtheid van hun vrees voor vervolging door de Russische overheden.

Ook de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de beweerde bloedwraak, de stelling dat verzoekers leven in Polen in gevaar zou zijn en de medische attesten van zijn echtgenote, laat verzoeker in zijn verzoekschrift ongemoeid.

Deze motieven blijven derhalve staande.

Aangaande de brief die van een dorpsgenoot A. U. van verzoeker afkomstig zou zijn, wijst de Raad er op dat dergelijke stuk geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter dewelke de Raad derhalve niet als bewijsstuk in aanmerking kan nemen.

De Raad benadrukt ook dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Gezien verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet onderzocht te worden.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus "gezien het reëel risico op ernstige schade bij een gedwongen terugkeer" en gezien het "risico op schending van artikel 3 EVRM".

Verzoeker laat gelden dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zorgwekkend is en dat een terugkeer voor Tsjetsjenen niet zonder gevaar is; hij verwijst hiertoe naar verschillende verslagen en artikelen: de Nieuwsbrief Vluchtelingenwerk Vlaanderen van april 2010, het Mammarbergrapport van 24 november 2009, een getuigenis in Pax Christi Vlaanderen van 4 maart 2010, getuigenissen verzameld door de NGO's Memorial en Comité Assistance civique sur la situation des ressortissants de la République de Tchétchénie en Russie, gepubliceerd op 15 januari 2010, het artikel "Weer activiste vermoord in Tsjetsjenië" van 11 augustus 2009 en het artikel "Human rights abuses blight North Caucasus" van 9 mei 2010.

Verzoeker stelt dat deze informatie lijnrecht staat tegenover de "algemene" informatie van de commissaris-generaal.

Vervolgens haalt hij een beslissing aan van de commissaris-generaal waarin geoordeeld werd dat "ook wat dit aspect betreft (bedoeld wordt het intern vluchtalternatief) is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon".

Volgens verzoeker blijkt afdoende dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade gezien zijn Tsjetsjeense afkomst en zijn familiale band met de vermoorde verzetstrijder S. Z. niet betwist worden. Hij voert hieromtrent ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel daar deze elementen niet ernstig in rekening zijn gebracht.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielaanvraag.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers de Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet met een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken.

In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem neergelegde rapporten lijnrecht tegenover de algemene informatie van de commissaris-generaal staan, wijst de Raad er op dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen die zijn opgenomen zijn in het administratief dossier, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

De Raad laat deze informatie derhalve prevaleren op de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Bovendien wordt opgemerkt dat de ontvoeringen, illegale arrestaties, folteringen en mensenrechtenschending die uit de informatie van verzoeker blijkt, geenszins door de commissaris-generaal worden ontkend (zie p. 2 van de bestreden beslissing). In de bestreden beslissing werd wel benadrukt dat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en dat in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor de recente mensenrechtenschendingen en dat dan ook een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk blijft.

Het is aan verzoeker om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en hij blijft daartoe in gebreke. Het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. De rapporten die verzoeker aanbrengt, tonen niet aan dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4 §2 c. van de voormelde wet.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Zo werd besloten (zie hoger) dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet, dient derhalve de mogelijkheid van het bestaan van een intern vestigingsalternatief niet onderzocht te worden.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens twee verhoren op 17 maart en 1 september 2009 de kans had om in bijzijn van zijn advocaat, zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het blijkt ook dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft deze gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbraken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE